

PODÍVUHODNÝ PŘÍPAD CHLAPCE HERBERTA, KTERÝ SE PROMĚNIL V DRAKA

Dětský zvěřinec není škola, není to ani polepšovna, a už vůbec si nemyslete, že je to zoologická zahrada, kterou vedou školáci. Ne, vážení, Dětský zvěřinec je místo, kam rodiče posílají své děti, které se proměnily ve zvířata.

A o takovém podivném místě vám chci vyprávět.

Jsem totiž jeho ředitelem. Nevím, jak se stalo, že jsem se jím stal. V dětství jsem určitě nechtěl pracovat jako ředitel Dětského zvěřince, spíš jsem chtěl být slavný advokát, mít spoustu peněz a mercedes. Pak ale dospělí zjistili, že se na nic jiného nehodím. Víte, měřím jenom sto dvacet sedm centimetrů, i když jsem dospělý. Nevyrostl jsem. Nezestárl. Jsem stejně veliký jako kterýkoliv kluk.

A pak mám ještě jednu báječnou vlastnost pro řízení Dětského zvěřince.

Mám rád zvířata a děti. A věřím, že ony mají rády mě.

Nikdy mi aspoň neublížily, i když mohly.

Tak třeba drak Herbert! Ten mě nerozporcoval svými zuby na tenké plátky, ba ani mě nespálil, přestože měl velikánskou příležitost.

Ale poslechněte si, jak to s tím drakem vlastně všechno bylo...

Chlapec Herbert se proměňoval v draka pomalu a postupně. Probouzela se v něm veliká zuřivost a ukládala se jako nebezpečný plamen v dračí tlamě. Rodiče si ho dlouho nevšimli, měli spoustu práce a starostí. A tak vůbec nepostřehli, že jejich syn začal obrůstat zelenými dračími šupinami.

A ouha! Jednoho rána mu dračí ostny a drsný krunýř úplně roztrhaly flanelové pyžamko. Namísto kluka se v posteli převaloval obrovitánský hrozivý drak.

Maminka, to se ví, mu chtěla dát jen takový malý výchovný pohlavek, aby nebláznil a vrátil se do normální podoby. Nestačila však uhodit. Drak vyplivl takový gejzír ohně, až maminka zděšeně ucukla, jako by si sáhla na rozpálenou plotnu.

„Auvajs,“ vyhrkly jí z očí slzičky.

A už pádila z dětského pokoje, jako by jí za patami hořelo.

„Pomóc, pomóc, Herbert nám zvlčel, tedy zdračel!!!!“ vřískala maminka na celý dům jako siréna.

Rozrušený tatínek odložil noviny s burzovními zprávami a spěchal jí odvážně



na pomoc. Když však pochopil, co se stalo, nelenil, popadl svůj drahocenný mobil a zavola rovnou k nám do Dětského zvěřince. Hlas se mu slyšitelně chvěl, když mi oznamoval tu strašnou novinu, že jejich jedináček Herbert chytil neznámou chorobu a úplně se změnil.

„SOS, prosím, bleskem přijedte,“ sípal vyděšený tatínek do telefonu. „Zní to sice šíleně, ale náš Herbert připomíná vzteklou dračí příšeru, která plivá po rodičích oheň!!!“

Páni, draka jsme v Dětském zvěřinci ještě neměli! To tedy vůbec nebude jednoduchý případ, pomyslel jsem si a poškrábal se ve vlasech, které mi hrůzou trčely jako hřebíky. Tady budu potřebovat odbornou pomoc.

A tak jsem hned zavola městským hasičům, aby mi pomohli draka ohniváka chytit. Ale kdepak hasiči?! Nevěřili mi, že se děti mohou jen tak měnit v draky. Jeden z nich se dokonce rozesmál a povídá:

„Ha, ha, ha. Dám ti azbestovou kombinézu, chlape, a chyt si ho sám!“

„Ano, prosím,“ odpověděl jsem zdvořile. „Prosil bych azbestovou kombinézu velikosti MMM jako mini-mini-minimum...“

„Ale to je velikost pro mimina,“ zhrozil se hasič.

„Měřím sto dvacet sedm centimetrů,“ přiznal jsem po pravdě.

Praštil mi telefonem. Myslel, že si z něj někdo dělá blázy.

Zkusil jsem tedy zavolat policii.

„Drak říkáte?“ ozval se hluboký důležitý hlas.

„Ano, drak,“ odvětil jsem.

„Máte důkazy?“ zeptal se policista.

„Mám Dětský zvěřinec, mám sto dvacet sedm centimetrů výšky, mám rád děti i zvířata a mám strach z draka... Ale důkazy? Ty nemám!“ odpověděl jsem upřímně.

„Zavolejte, až budete mít důkazy,“ zahromoval policista a zavěsil.

A tak jsem tedy nasedl na své rychlé výjezdní superprkno Tornádo, na kterém jezdím ke složitým případům, a uháněl jako zběsilý cestou necestou. Přejížděl jsem po střechách autáky v dopravních zácpách, přeskakoval psy i kočky,



drkotal po schodech, svištěl po zábradlích a řítil se do vilové čtvrti našeho města, kde žijí vyděšení rodiče s drakem Herbertem.

Šššššš! Svissst...! Vjel jsem do dětského pokoje právě včas.

Spatřil jsem draka Herberta, jak soptí oheň směrem ke svým plyšovým zvířátkům, která byla vyšší než já a jistě musela stát balík peněz. Za chvíli byli všichni plyšáci v jednom plameni.

A než bys řekl bé, kroutily se v ohni i autíčka na dálkové ovládání, rychlovlak, počítač se spoustou akčních her a dévédékazety s filmy od Walta Disneyho. Výrobci těch krásných věcí nikdy nepočítali s tím, že by se z malých chlapců nebo slečen stávali vzteklí draci, a tak je nevyráběli z azbestu.

Rodiče draka Herberta nakukovali do pokoje, podali mi do ruky těžký hasicí přístroj a strkali mě před sebou jako živý štít.

Maminka hlasitě vzlykala: „V porodnici mi sestřičky tvrdily, že je můj Herbert nejhezčí novorozeně. Kdo by si byl pomyslel, že z tak hezkého miminka vyrostete drak?!“

Tatínek mlčel. Byl bankéř, dovedl počítat veliká čísla, ale mluvit dokázal jenom o penězích, vůbec ne o dětech a dracích.

Drak Herbert se zase ošklivě podíval a vyplivl obrovský žhavý vodotrysk. Plam!!! bafl kolem mě vysoký požár.

Rodiče fofrem uskočili ze dveří a přibouchli mi je za zády. Kolem všechno hořelo a proti mně stál rozlícený Herbert. I vám by se rozklepala kolena.

„Co tu chceš, skrčku?!“ zařval na mě výhruzně drak. „Spálím tě na popel, anebo rozkoušu!“

Nasucho jsem polkl, ale pak jsem přece jen překonal hrozný strach.

Víte, já se mám docela rád, ale ještě radši mám zvířata a děti – no a Herbert byl obojí.

A tak jsem mu řekl: „Chci s tebou kamarádit, draku. Jsi silný, máš ohromné zuby a umíš plivat oheň. Já jsem slabý a měřím jen sto dvacet sedm centimetrů. Chtěl jsi mít někdy stodvacetisedmicentimetrového kamaráda?“

A, světe, div se. Drak Herbert mě nespálil.

Podíval se na mě a pronesl zamyšleně: „Chtěl. Přál jsem si mít pětcentimetrovou myšku, když jsem byl malý, ale rodiče mi ji zakázali. Pak jsem dlouho prosil rodiče o půlmetrového pejska, taky nic. Stodvacetisedmicentimetrový kamarád by se mi hodil...“

Takový silný a veliký drak, a div se nerozbrečel, když mi to povídal.

Usmál jsem se na něho: „U mě doma je chlapec, který se změnil v pětcentimetrovou myšku, a děvčátko, jež se stalo padesáticentimetrovým pejskem. Ale najdeš tam i velké žirafy a mohutné slony. Můžeš kamarádit s námi všemi. Všichni se na tebe moc těšíme.“

Rázem se mu nechtělo plakat. Usmál se.

„Pustí mě s tebou rodiče?“ zeptal se.

„Teď už ano. Nevěděli, že ti chybí kamarád. Kupovali ti spoustu hraček, ale kamarád se koupit nedá, a proto jsi byl sám. Ale teď je z tebe drak a u mě v Dětském zvěřinci na tebe čeká spousta kamarádů. A až se jednou vrátíš zase jako chlapec, tví rodiče už budou moudřejší. Už tě nikdy nenechají bez přítele!“ vysvětlil jsem mu.

„Třeba se mými kamarády stanou oni. Táta měří sto devadesát dva centimetrů a máma sto sedmdesát. Můžu mít přece i velké kamarády, že?“ zauvažoval drak.

„Bravo, draku,“ zajásal jsem. „Mám tě rád. Jako draka i jako chlapce. Jsi chytrý.“



A tak se stalo, že jsem fičel se svým rychlým výjezdním superprknem Tornádo zpátky do Dětského zvěřince na hřbetě draka Herberta. Kdybych vyrostl, určitě bych se stal advokátem, jel bych teď mercedesem a měl balík peněz v bance u Herbertova otce. Ale místo toho jsem měl za přítele draka a byl jsem šťastný!

Doma v Dětském zvěřinci se na Herberta všichni těšili, protože, to se ví, draka tu ještě nikdy neviděli.

Slon Elfík mu za všechny zatroubil na uvítanou: „Trúúúúúú!!! Tě pic, kamaráde!“

A poplácal ho přátelsky chobotem.

Až jednoho dne zrovna v době drakiády, když kamarádi v Dětském zvěřinci pouštěli svoje draky, se snesl z nebe veliký balon s Herbertovými rodiči v pruhovaných šálách a vzduchoplavcem v kožené letecké kukle. Sotva měkce přistáli, uslyšel Herbert z balonového koše tichounké ňafání. A za chvíli mu maminka podávala takové malé nic, štěňátko kokršpaněla, neohrabanou chundelatou kuličku, která všude dělá loužičky.

„Jmenuje se Libuška a je to psí slečna,“ usmála se maminka.

A Herbert zatajil dech a bál se i dýchat, aby mu z úst nevyšel ani ten nejmenší plamínek. Najednou měl pocit, že má nejen tu neohrabanou chundelatou kuličku, ale i své vysněné stodevadesátidvoucentimetrové a stosedmdesáticentimetrové kamarády. A to už vůbec nepočítá všechna ta báječná zvířátka v Dětském zvěřinci!

Když jsem to uviděl, šel jsem za rodiči a pošeptal jim: „Dejte mu pusu.“

„A to pomůže?“ podivili se.

Zatvářil jsem se spiklenecky a přikývl.

Mlask, mlask, dali drakovi Herbertovi pusy z obou stran na čumák.

A to se ví... Herbert byl vmžiku znovu klukem.